РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
16 У. 2151/16
Дана 22.06.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Гајић Салзбергер, председника већа, Весне Даниловић и Слађане Бојовић, чланова већа, са судским саветником Мајом Панић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А., са седиштем у ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Мирослав М. Николић, адвокат из Београда, 27. марта бр.11/I, поднетој против тужене Агенције за реституцију, Јединице за конфесионалну реституцију Београд, Масарикова бр.5, ради поништаја решења број: 46-5700/2013 од 29.12.2015. године, уз учешће заинтересованог лица Републике Србије, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, у предмету враћање имовине, након усмене јавне расправе одржане дана 21.06.2018. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.06.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијен је као неоснован, захтев А.А. са седиштем у ..., ул. ... бр. ..., за враћање кат.парцеле број ... у површини од 220 м2, земљиште под зградом и другим објектом; кат.парцеле бр. ... у површини од 249 м2, земљиште под зградом и другим објектом у површини од 26 м2 и њива 3. класе у површини од 223 м2; кат.парцеле бр. ... у површини од 133 м2, земљиште под делом зграде у површини од 3 м2 и земљиште уз зграду у површини од 130 м2, све уписане у лист непокретности

ЗКУЛ ... КО ..., као градско грађевинско земљиште у својини Републике Србије. Зграде ..., ... у ..., у ул. ... бр. ..., површине основе 220 м2, на кат.парцели бр. ... уписане у лист непокретности ЗКУЛ бр. ... КО ..., В лист-1, део, као објекат број 1, преузет из земљишне књиге у својини Републике Србије. Ставом 2. је прописано да свака страна сноси своје трошкове и ставом 3. одбијен је предлог за спајање поступка у предметима Агенције за реституцију, Јединице за конфесионалну реституцију бр. 46-5700/13 и бр. 46-00-01556/08.

У тужби поднетој Управном суду дана 10.02.2016. године, те поднесцима достављеним Управом суду дана 12.04.2016. године и 03.04.2018.године, тужилац преко пуномоћника оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да у оспореном решењу није уопште примењен закон или није правилно примењен закон, да приликом доношења решења није поступљено по правилима поступка, као и да је чињенично стање непотпуно и нетачно утврђено и из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Указује да је тужени орган оспореним решењем неосновано одбио захтев тужиоца због тога што је погрешно утврдио да тужилац није доказао правно следбеништво у односу на физичка лица од којих је предметна имовина одузета. Сматра да је у току поступка доказано правно следбеништво подносиоца захтева, овде тужиоца, у односу на Б.Б. (ранији назив: В.В.) и Г.Г. а које су чиниле ту дружбу, као физичких лица, које су наведене пуним именом и презименом у Б власничком листу за предметне непокретности. Наводи да је тужилац у току поступка реституције доставио изјаву Е-105/09 од 10.07.2009. године, као доказ да је правни следбеник Б.Б., коју су организационо чиниле управо милосрдне сестре као физичка лица, а које су у тренутку одузимања биле укњижени власници предметне имовине, и од којих је предметна имовина одузета. Даље наводи да је у лн.бр. ..., КО ..., као власник посебних делова зграде ... (...) уписана управо Б.Б. (за пет од шест уписаних станова), као правни следбеник управо оних милосрдних сестара као физичких лица којима је предметна имовина одузета, а предметни станови изузети из национализације. Такође указује се да увидом у лн.бр. ... КО ... утврђује да је предметни објекат у ... бр. ..., на кат.парц.бр. ... означен као зграда ... – ..., што додатно указује на чињеницу да је реч о имовини ..., чији организациони део у Републици Србији је управо А.А.. Истиче да је тужени одбио захтев за враћање целокупног предметног земљишта за све катастарске парцеле иако за одбијање није постао законит разлог, будући да је правном претходнику тужиоца у поступку национализације одузето и предметно земљиште. Тужилац посебно указује да у проведеном поступку није узета у обзир чињеница да су сва физичка лица од којих је предметна имовина одузета и која су била укњижена као носиоци стварних права на одузетим објектима и земљишту заправо милосрдне сестре које су чиниле Б.Б., чији је правни следбеник тужилац, а на основу изјаве тужиоца Е-105/2009 од 10.07.2009. године, те на основу допунске изјаве од 08.02.2016. године, при чему тужилац наводи да тужени није указао тужиоцу на потребу достављања додатног доказа о правном следбеништву. Даље наводи да је предмет захтева у овом поступку била зграда ... у ..., у ул. ... бр. ..., на кат.парц.бр. ..., а не посебни делови зграде, како је то погрешно наведено у разлозима о битним чињеницама, са којих су исти противречни са предметом захтева. Предлаже да суд, након одржане усмене јавне расправе, тужбу уважи и поништи управни акт у целости, те пресудом реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, односно да поништи оспорени акт у целости и предмет врати туженом на поновно одлучивање.

Тужени орган, у детаљно датом одговору на тужбу, остао је при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересованом лицу Републици Србији достављена је тужба преко заступника Државног правобранилаштва РС дана 31.05.2018. године, на коју заинтересовано лице није доставило одговор.

Управни суд је дана 21.06.2018. године одржао усмену јавну расправу применом одредби члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), у присуству пуномоћника тужиоца, адвоката Иване Пешић, по замеичком пуномоћју, а у одсуству уредно позваног туженог органа и уредно позваног заинтересованог лица, сагласно одредби члана 38. Закона о управним споровима.

У речи на усменој јавној расправи пуномоћник тужиоца остао је у свему при тужби и наводима тужбе, као и наводима поднеска од 12.04.2016. године и 03.04.2018. године. Нових доказа и предлога није имао. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, односно да спор реши у поступку пуне јурисдикције. Трошкове управног спора је тражио и то за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, као и за два поднеска у износу по 16.500,00 динара, те за приступ на једну одржану усмену јавну расправу у износу од 18.000,00 динара.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, ценећи наводе тужбе, одговора на тужбу туженог органа, речи пуномоћника тужиоца на усменој јавној расправи, као и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Према списима предмета и образложењу оспореног решења, произлази да је тужени орган, поступајући по захтеву тужиоца поднетом дана 30.09.2008. године за враћање одузете имовине у смислу одредаба Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама, који захтев је прецизиран и проширен поднеском од 02.09.2011. године, након чега је извршено раздвајање поступака дана 23.01.2013. године. Тужилац је поднеском од 23.10.2014. године, а потом и поднеском од 28.12.2015. године, поново прецизирао захтев истичући као предмет захтева за реституцију кат.парц.бр. ... и објекат који се налази на тој парцели – зграду ... и кат.парц.бр. ..., на којој се налази помоћна зграда чији се део у површини од 3 м2 помоћне зграде која се већим делом налази на кат.оарц. бр. ... . Након проведеног поступка пред надлежним органом и одржане усмене јавне расправе дана 11.12.2015. године, утврђено је следеће чињенично стање: из решења СО Савски венац бр. 991/64 од 04.02.1964. године произлази да је дана 26.12.1958. године произлази да је дана 26.12.1958. године национализована и постала друштвена својина стамбена зграда к.бр. ... у ул. ..., уписана на кат.парц.бр. ... КО ..., у ЗКУЛ бр. ..., као сувласништво двадесет лица, а тачком 2. истог решења изузете су од национализације у корист сувласника посебни делови зграде, односно станови, и то: две собе и помоћних просторија у сутерену, две собе и помоћне просторије на првом спрату, четири собе са помоћним просторијама на другом спрату, пет соба са помоћним просторијама у призмељу, три собе и помоћне просторије у поткровљу. Увидом у решење Одељења за привреду и

финансије СО Савски венац 05/3 број 476-161/70 од 29.03.1973. године утврђено је да је у корист Дирекције за изградu и реконструкцију експроприсана у потпуности уз накнаду, између осталог, једна вешерница – шупа у ул. ... бр. ..., уписана у ЗКУЛ бр. ..., кат.парц.бр. ... КОБ ..., као сувласништво физичких лица. Даље је утврђено да је кат.парц.бр. ... КО ... у површини од 599,90 м2, првобитно уписана као кућа бр. ..., у ул. ..., са кућиштем, две зграде и двориштем, а касније подељена на кат.парц.бр. ..., у површини од 223 м2, кат.парц.бр. ..., у површини од 230 м2 и кат.парц.бр. ..., у површини од 141 м2, приликом оснивања земљишних књига 1934. године, била је власништво Д.Д., те да је на основу уговора о купопродаји, овереног код суда дана 23.01.1954. године под Ов.бр. ..., укњижено право власништва на земљишту у А листу у корист двадесет физичких лица, са уделом од по 1/20. Даље је у поступку утврђено да Б.Б., чији правни следбеник је подносилац захтева, није имала право својине на кат.парц.бр. ... у површини од 599,90 м2 КО ..., већ двадесет физичких лица, па самим тим нема право својине ни катастарским парцелама које су настале деобом, односно кат.парц.бр. …, ... и ... КО ..., укупне површине 594 м2. Ово са разлога што је Законом о земљиштним књигама из 1930. године, који је у форми предратних правних правила примењиван до успоставе катастра непокретности, било прописано да се својина на непокретности стиче уписом у земљишне књиге, те како Дружба милосрдних сестара св. Винка Паулског никада није била уписана као власник непокретности које су предмет захтева у овом поступку, а што је поуздано утврђено на земљишнокњижног улошка бр. ... КОБ 5, тужени налази да за њихово враћање подносиоцу захтева нису испуњени услови из чл. 1. и чл. 9. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама. При томе, тужени је нашао да не постоји ни имовина која би у конкретном случају била предмет реституције, па чак и у случају да је одузета од Б.Б., а не физичких лица будући да су из национализације изузети сви посебни делови зграде у ул. ... бр. ..., на кат.парц.бр. ..., а да је враћање помоћне зграде на кат.парц.бр. ..., уписане у листу непокретности под бр. 1, након раздвајања поступака, предмет решавања у поступку пред првостепеним органом бр. 46-00-01556/08. Осим наведеног, тужени наводи да предлог за спајање овог и предмета бр.46-00-01556/08 није прихваћен, јер се поводом експроприсане непокретности мора спровести додатни испитни поступак. Како из утврђеног чињеничног стања произлази да А.А. није одузета имовина која је предмет захтева, тужени је закључио да је захтев тужиоца неоснован и одлучио као у диспозитиву оспореног решења, применом одредби чл. 1. и 9. Закона о враћању (реституцији) имовинама и верским заједницама.

Одредбом члана 9. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама (“Службени гласник РС”, бр.46/2006), прописано је да су предмет враћања непокретности које су у моменту одузимања биле у власништву цркава и верских заједница, и то: пољопривредно земљиште; шуме и шумско земљиште; грађевинско земљиште; стамбене и пословне зграде, односно идеални делови таквих зграда; станови и пословне просторије; покретне ствари од културног, историјског или уметничког значаја.

Оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да је то решење донето без повреде правила поступка, који је спорведен у складу са важећим процесним одредбама и применом релевантног материјалног права, на правило утврђено чињенично стање. Ово стога што је у поступку који је претходио доношењу

оспореног решења правилно утврђено да подносиоцу захтева, тужиоцу А.А., није одузета имовина која је предмет захтева, с обзиром да је у поступку утврђено да Б.Б., чији је правни следбеник подносилац захтева, није имала право својине на кат.парц.бр. ... у површини од 599,90 м2 КО ..., будући је иста била сувласништво двадесет физичких лица, а што несумњиво произлази из земљишнокњижног улошка број ... КОБ 5. Код оваквог чињеничног и правног стања ове управне ствари, и по оцени Управног суда, правилан је закључак туженог органа да на страни тужиоца нису били испуњени услови из цитираних чл. 1. и чл. 9. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама, па је захтев тужиоца у проведеном поступку правилно одбијен.

Суд је ценио све наводе тужбе, а посебно навод да је тужени погрешно утврдио да тужилац није доказао правно следбеништво у односу на физичка лица од којих је предметна имовина одузета, за које, са изнетих разлога, налази да су неосновани и без утицаја на другачије одлучивање суда у овом поступку. Ово стога што је одредбом члана 9. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама искључиво прописано је да су предмет враћања непокретности које су у моменту одузимања биле у власништву цркава и верских заједница. Како је у проведеном поступку утврђено да је предмет захтева за враћање имовина која је одузета од двадесет физичких лица то је оспорено решење правилно и на закону засновано, при чему је тужени за своју оцену дао довољне и јасне разлоге у образложењу оспореног решења, које у свему као правилне прихвата и овај суд. При томе, за другачије одлучивање суда није од утицаја навод тужбе да су физичка лица од којих је имовина одузета заправо чинила Б.Б., будући да одредбом чл. 9. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама прописано да су предмет враћања непокретности које су у моменту одузимања биле у власништву цркава и верских заједница, али не и физичких лица које су чиниле те верске заједнице. Наиме, а како је то правилно закључио и тужени орган у образложењу тужбом оспореног решења, право на враћање имовине припада црквама и верским заједницама, односно њиховим правним следбеницима, у складу са важећим актима цркава и верских заједница, у складу са одредбом члана 6. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама (“Службени гласник РС”, бр. 46/06). Имајући у виду да је у конкретном случају имовина у моменту ступања на снагу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта, била у својини физичких лица, а не у својини цркве или верске заједнице, то се питање следбеника, односно наследника физичких лица, и по оцени суда, не може утврђивати по актима цркава или верских заједница, без обзира да ли су та физиччка лица чланови неке верске организације или не. Наиме, наслеђивање физичких лица регулисано је Законом о наслеђивању, а истим није предвиђена могућност да црква или верска заједница буде законски наследник физичког лица.

Како се у управном спору проверава законитост коначног управног акта на подлози чињеница утврђених у управном поступку, то не постоји обавеза суда да образлаже све наводе тужбе, уколико су они већ истицани у управном поступку који је претходио управном спору и у том поступку били оцењени, као што је у конкретном случају. О овом питању се у више случајева изјаснио и Европски суд за људска права. У пресуди донетој у случају Van de Hurk против Холандије од 19. априла 1994. године,

Европски суд је истакао да обавеза суда да образложи своју одлуку и да узме у обзир аргументе странака не подразумева да суд мора детаљно да одговори на све наводе странака изнете у правном средству о коме одлучује, већ само оне које оцени правно релевентним. Поред тога, суд је везан границама захтева постављеног тужбом, а не и разлозима наведеним у тужби.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд у спору пуне јурисдикције реши ову управну ствар, суд налази да исти није основан. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, те нису испуњени услови за његов поништај, па тиме ни за могућност да овај суд сам реши ову управну ствар, јер је претпоставка за овакву одлуку претходна оцена суда да оспорени акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није случај.

Код напред изложеног, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, након закључене усмене јавне расправе, у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима, применом одредбе члана 40. став 2. истог закона, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

С обзиром на успех тужиоца у овом управном спору, суд је одбио као неоснован његов захтев за накнаду трошкова спора и одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде на основу члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима сходном применом члана 150. и 153. Закона о парничном поступку.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.06.2018. године, 16 У. 2151/16

Записничар
Маја Панић,с.р.

Председник већа – судија
Гордана Гајић Салзбергер,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ